

s přílohou TÁBORÁK

tramp

Kč1

34



Bodákový regulátor

Návod a dobrozdání!

Pašista a pinými kalhotami na kiltince.

Předloží zranění byli dva demonstranti. Josef Pavloušek ze Smolčova, Jozefmova 1. 3. a slavický asistent J. Šveda z Mýslavy ulice 4. 6. De všeobecné známosti na kiltince profesor Dra Jirák přivedl však strážník ještě raněného trolče. Padl na Pásmoček. Jeho kolega auto a ministrum Josef Džárava. Raněný bohatší našel, že byl pobodán šetníky. I vzal ho pan ministr, aby se do auta, prošli demonstranti, aby mohli cestu, za svou raněného do nemocnice. Odvedl ho tam a předal pečlivým rukou chirurg. Zjistil jmenu tohoto raněného. Byl jím obchodní přítel Jiří Reint Jáněho náměsti šel s v Praze I. Láka ulice 11. kilti, když se k raněnému přiblížil, aby ho ošetřil. Ovšem — raněný se zvedl a měl jen piné kalhoty. Pobodání šetníky se zaskočil, že se měl dole, že ho šetník také pobodali. Je to skutečnost, na jejíž pravdivost se můžete zkusit na kiltince a raněného, jehož jinou adresu prohledáváme. Pásmoček.

Pobodejte měm zácpu

Franta Šerif:

Moje osada je ze všech nejkrásnější.

Mám rád ten kus země pod dvěma vrchy, tu řeku, která se tak nerada s námi loučí, že dělá kolem nás kruh, nežli podběhne mostem a pustí se na západ. Je v těch místech kus mého života, kus nejkrásnější. Do něho patří ty lesy rána zamlžené, to ticho samoty, skály a řeka, pes, který má oči barvy pampelišky a pytláci v lese na vlastní pěst, i vrány, jež jsou vyhlazovány kulemi stejně úporně, jako dravci Aljašky, jež nám zde nahrazují.

A patří sem i všichni kamarádi, kteří kdy přišli a proměnili ticho osady ve vír písní a donutili lišky, jež večer vyjí v lese, aby poslechly banjo a kytaru trampa. Vy všichni kluci, kteří to u mne znáte, si jistě rádi vzpomenete na vše. Na filosofa našeho domáčího, na krávu, kterou jste postřelili, i na blechy a utrženou střechu nebo na bolení hlavy po potlachu.

Viděli jsme nad osadou již táti mnoho sněhu, ale máme ji stejně rádi, jako před lety, kdy jsme ji objevili, osadu starou, lepší kus našeho života. Jenom kus. To mně vysvětluje, proč mně mohl říci jeden „tramp“: My byli dřív trampí celým srdcem, nalití každou sobotu. Dnes má naše osada 90 členů. Jsou tu úředníci a staří pánové i dámy s dětmi. Máme taneční hodiny a večírky, kdy hoši přijdou ve smokingu a měli jsme soutěž krásy. Není to už tak veselé, ale je to slušnější už proto, že mezi sebe každého nepustíme.“

Ten člověk, či ti lidé si po dobu pěti let říkají tramská osada a dali svému údolí, jež se pyšní dvacetí vilkami, velebné jméno. Pan rada, jež je pohlavárem, si přirozeně nenechá tykat od kluka, jehož mezi ně zavedla neuvědomělost a proto by se měli jmenovat „údolí lži“. A vše, co se buduje na lži, zdechne a zesype se tak, jako umřeli ti trampové, kteří byli dříve trampí „celým srdcem“ a dnes porádají soutěže krásy. Jejich tramping nebyl ničím jiným, stažením se do lesa, protože „U Fleků“ na ně koukalo moc lidí a ráno je domovnice pomluvila. Dříve byli to bohémové a dnes jsou to weekendisté. Nebyli nikdy tím, co se dnes vytvořilo z trampingu a jejich izolovanost a „nepolitičnost“, již maskují, není nic jiného, nežli odpor ke klukovi, jenž nemá v kapse dost peněz, aby mohl žít jako oni a jimž opovrhují za to, že pochází z bídy Žižkova či Radlic.

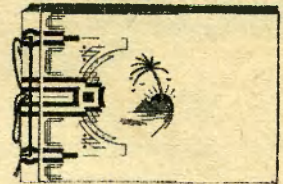
Buďte si kluci vždy vědomi, že osada a stan je jenom kus vašeho života, třebaže nejkrásnější. Za ním jdou další úseky, na něž musíš být připraven, jako k boji a tu není soutěž krásy ani soustavné „nalívání“ dobrým trainingem. Buďte vždy dobrými kamarády a to značí, pomáhajte slabším. Nebuďte ale Gandisti, protože nejlepší obrana je útok a vy jste povinni brániti svoji třídu, jak nejlépe dovedete. A proto se stále sblížujte. Nebuďte ani gigoly ani poustevníky. Vymlaťte z osad pány rady a milostivé slečny. Tam, kde jich je víc, utečte sami. Oni to rádi od vás koupí, a pak si postavte stan s klukem vaší krve, a já jsem jist, že mně brzo odpovíte: „Franta, neboť se, naše osada je ta nejkrásnější!“

FOTO-AMATÉŘI POZOR!

FOTOALBUM „DOUBEK“

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17x25
1 kus Kč 12.—



Objednávky vyřizuje dobírkou neb proti předem zaslánému obnosu

J. DOUBEK,

závody knihařským zbožím,

PRAHA XII., Třebízskébo 272-1. — Telefon 454-95.
P. T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky.

— Vidíš támhle to je koudelníkův syn.

— ???

— No, von je z Kutný Hory.

-šete-

Z. Kapradina:

Návrat z lesů.

čas dohořel k okraji
vracím se s tornou vzpomínek
pláč větru setřásá
křivavé slzy jeřabin
do šátku horské stráně
ve vůni kopretin
přelétají motýli uvadlých lásek
ssají dech modrých zátiší
v růžovém objetí vřesu
a klečícího večera
středníky kilometrů
jsou bílé patníky
u silnice
pomlčka lesnatých dálek
a těžky sehnutých stařen
pod otýpkami roští
za posledními slovy veršů
milenko plačící
mávej naposled bílými šátky
pasoucích se hus
lřícho tvé těhotné
zrající úrodou obilí
brzo přijdou porodní babičky
se srpy
a já
tě vidím naposled
s bohem
ty horská krajino
s milostnými sny smrkových stínů
na půvabných ňadrách vonícího mechu
s bohem
má krajino
Českomoravské vysočiny...

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“, PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Morosini:

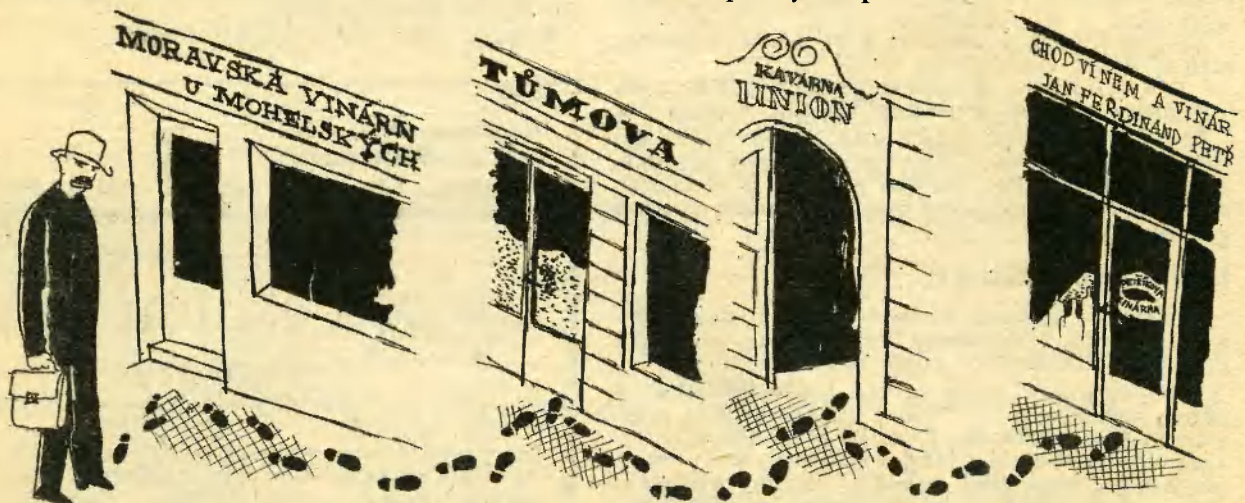


- Človeče, s těma českýma filmama teď ušetříme spoustu peněz.
- Ušetříme?
- No jo, voni nás vodnaučeji chodit do biografu.

Povídá paní učitelka: — Já bych tě vychovala jinak, Dugasi! Jen na tři dny bych chtěla být tvou matkou!

Povídá Dugas: — Příležitostně to můžu tatínkovi řeknout, myslím, že by si na tři dny dal říct.
Nora.

DENUNCUJEME:



V době, kdy česká inteligence s celým svým vlasteneckým zápalem potírala a vytloukala sveřepé zweiherzen im 3/4 taktu, známý Franta Sauer provokativně v y t l o u k a l všechny české kavárny a vinárny. PRANYŘUJEME!

Máme
vidět
170.000 odběratelů

V biografu hrál moc dojemně jeden houslista, když na plátně odehrává se strašná tragédie, neboť Gréta Garbo má skočit právě do vody.

Už leze na zábradlí, roztahuje ruce - už skáče - když se ozve z parketu E výkřik:

- Šmarjā počkej, vem sebou taky toho houslistu!

Co tramp - to gentleman

společenská poradna (řídí -šefe).

Zn. Bezradný: Nabídl-li ti kamarád polévku, do které náhodou spadla žížala, bylo od tebe netaktní, tuto házetí mu do smažených vajíček. Měl jsi polévku pítí skrze zuby a žížalu potom někde nenápadně vyplivnouti.

Zn. Odvážný: Práti se se strážníkem na Václavském náměstí je nepřipustno. Podobné věci dělají se v průjezdě nebo na strážnici.

Zn. Osadník: Vyhazujeme-li padoura ze své chaty, pamatuj si, že gentleman nikdy neroztrhne límeček tomu, kterého vyhazuje. Chytne ho v zápěstí levé ruky pravou pravou, zkroutí mu ji dozadu a levou rukou chytne ho vzadu za kalhoty a vynese z chaty, poprosiv ho slušně, aby volnou pravou rukou otevřel dveře.

Zn. Dobrák: Jako moučník po obědě můžeš podávat flašku rumu nebo koňáku.

Zn. Pobožný tramp: Poslední pomazání udílí se u „Staré paní“ nebo u „Fleků“. V Davli toto poskytne pan Slezák.



melich:

na paďourské frontě.....

pan talkies dělá revoluci.

Pan Talkies je zoufalý. Dal světu zvukový film a teď neví, co s ním. Při happy-endových polibcích lidé utíkají z biografů, miliondolarové scény ve zvukových revuích působí jako falešné brilianty v prstenech subret, sentimentální písně černých zpěváků vykonávají funkci ukolébánek, zkrátka, pan Talkies se tentokrátě přepečítal.

Chápejte situaci: Frigo přestal být komický tím okamžikem, kdy po prvé gramofonová deska reprodukovala jeho hlas. Charlie Chaplin se rozhodl nemluvit vůbec, protože je básník. Ví, že smutek, rákosová hůlka a černá buřinka také nemůže mluvit. Harold Loyd zvukovým filmem jediný neztrácí, protože mimo okuláry a vtípné libreto, nic nového neměl. Ostatní „star“ rychle pohasínaly, jak hvězdy k ránu. Co byl každému platný objem pasu, vzdálenost očí od nosu, objem lýtek, vše dle předpisů, když jejich hlas souhlasil s obličejem asi tak, jako lev, který chrochtá jako prase.

Pan Talkies byl zoufalý. Poslední injekce, zvukový film, která měla přinést nové miliony do kapes amerických filmových magnátů, působila tentokrátě opačně.

Pan Talkies svým vynálezem ztratil nejbohatší ložisko svých příjmů — Evropu.

Pan Talkies zuřil.

Nejkrásnější němé filmy udělali Rusové. Po nich Němci. Pan Talkies vrhl na trh zvuk. Němci udělali lepší. Není to k zoufání?

Ale pan Talkies je kšeftman a má peníze. A pro peníze se udělá všechno.

Pan Talkies byl rozhodnut a svůj nápad provedl. Nejdříve nejlepší konsument: střední Evropa.

Pan Talkies dobře zaplatil článečky, bureující nacionalismus proti sveřepému germánskému nepříteli. A počítal dobře. Pár mladíků dovedlo za stokorunu strhnout ulici a rozflákat biografy, hrající sveřepé germánské filmy.

hrajte české filmy!

Nebudu se zmiňovat o „Haničko, co z tebe bude?“ ani „Katynka z vaječného trhu“, nebo „Černé oči, proč pláčete?“ Mluvme pouze o zvukových.

Byly vyrobeny pouze dva: „Tonka šibenice“ a „Když struny lkají...“. V obou byla česká žena představena jako prostitutka. Pomíjím prvy, kde bylo alespoň obstojné libreto a režie a podíváme se na druhý, při jehož reprise stáli fašisté a národně uvědomělí občané na chodníku před biografem a aplaudovali návštěvníkům.

„Když struny lkají...“

Financováno německo-židovskou společností. Režie: Feher, Maďar. V hlavní úloze jeho žena, Maďarka. Dále: Magda Sonja, Němka. Libreto psal s Feherem Michal Mareš, člen redakce „Prager Tagblattu“.

Eja, eja, alalala!

Pan Talkies spekuloval na blbost a vyhrál to na 100 procent.

Alois Jirásek ve 3/4 taktu.

Viděl jsem krásný německý zvukový film „Čtyři od péchoty“. Proto snad nechci omlouvat „Dvě srdce ve 3/4 taktu“, dokonalý kýč.

Hrál se v Praze plných 18 týdnů. Nikdo nehlesl, nikdo neprotestoval, všechna představení byla vyprodána. Až se ozval pan Talkies, kterému těch 18 týdnů leželo v žaludku.

Pár stovek, národní fángele — a bylo po dalších reprisách.

O, Velvary, kdo má ty dolary!

Kapitalisté neštítí se ničeho.

A flekovský nárudek poslušně blbne dál.

Ale vítězná červenomodrobílá praporečky visí nějak schlíple. Neboť Hanuš Jelínek, správce pozůstalosti Al. Jiráska, podniká právní kroky.

Film „Dvě srdce ve 3/4 taktu je prý zpracováním Jiráskovy povídky! Nazdááár!

Abych nezapomněl. Omočil si i náš slavný bard, náš, a pravím to upřímně, náš staropražský plešatý Karel Hašler. Zapomíná se příliš rychle na jeho písničky, které opěvovaly naši českou a uvědomělou českost (viz Java a Saxofon Susi), zapomíná se příliš rychle, než aby to náš Mistr snesl.

Proto se ozval v Národních listech.

Kamarádi. hoši a děvčata, osadníci a stanáři, čtenáři „Trnu“.

● VY VŠICHNI ČTĚTE

Jedinou trampskou knížku

Gézy Včeličky: **Pěšinou snů**

Jsou to rozkošné básně a povídky o tuláckém neklidu

Dobry papír, 64 stran, vkusná úprava. Cena jen 12 Kč. Na skladě má každé knihkupectví a expeduje Administrace »Trampa«, Praha II., Karlovo náměstí 15.

Proto usedavě lkal nad nešťastným národem, který bezhlavě podporuje sverepé německé šlágry a filmy, à la Zwei Herzen...

Proto také má přes celou okenní tabuli ve svém kšeftě ve Vodičkově ulici náš Mistr psáno toto:

Veškeré písně z filmu „Dvě srdce ve ¼ taktu“ na deskách — — — jsou zde k dostání — — —

Poněvadž obchodník musí — že ano.

Morální výsledek celé hrdinné akce začíná a končí v podělaných kalhotách fašisty Reiniše.

ztratil se pan profesor.

Touhle koninou nasadili si v posledních dnech flekovští vlastenci korunu.

Ztratil se ruský profesor!

Baťuška, běženec. Chudinka malej. Kutěpovština: 150,000.000 v Rusku musí mít úžasný zájem, aby zmizel v Praze ruský profesor. „U Fleků“ brečeli. Jistě byl, chudinka fousatej, zavlčen na Sibiř, aby tam dotrpěl. Stalin v tom má určité prsty. Nadězda Kramářová chodila ve smutku.

Všichni gigolové v Praze se sešli, aby uspořádali trestnou výpravu.

Bohužel, jim to policie zkazila.

Nejdříve baťušku hledala, ale pak zjistila, že sedí na čtyřce pro nějaké přečiny proti mravopoctnosti, čili sviňačinky. Nadězda sundala smutek a gigolové tancujou dál.

Hledá se nová kravina.

Co s tímhle všim mají co dělat trampové ?

Vůbec nic. Ba, co dím, docela nic.

A právě proto je to psáno.

Tramp na tohle všechno juká za bukem.

Nevytlouká biografiy, protože je mu docela fuk, jestli ty prachy od nás vyžere pan Ufa nebo pan Fox.

Je mu docela jedno, že struny lkají, protože pan Feher potřeboval někde umístit, bohudík, nečetnou rodinu. Nerozčiluje ho, že policie tak dlouho hledala želaného pana ruského profesora, až ho našla v kriminále, protože tramp každému přeje, což jeho jest. Zkrátka, tramp je zatím vedle.

— Tondo co je to? Leze to po kolienouch a přece to kolena nemá?

— ???

— Blecha — ty chytřej! —šefe



Tramenské kanadky
originál anglický dullbox,
Kč 195.-
až 218.-

Jaroslav Bohata

SMÍCHOV,
Proti Knížecí.

Těz poštou na dobírku, vyplacené. — Udejte čisto nohy.

Z é h á :



- Kapitáne, dopijem a půjdem.
- No jo, kdo to ale zaplatí ?

MUŽI V OFFSIDU

první český humoristický fotbalový román Karla Poláčka. První sešit zdarma ve všech knihkupectvích neb v nakladatelství FR. BOROVÝ, PRAHA II., NÁRODNÍ TRÍDA 18.

- Člověče, Marion má vlasy až na zem.
- Neblbni, prosím tě.
- No jo, dyž si lehne. —šefe

Pan Birnebaum jede autobusem plně obsazeným! Na stanici přistoupí lešná dívka. Pan Birnebaum vstává.

- Ó, jen se neobtěžujte, já budu stát!
- To je mě přece jedno, slečno, já tady právě vystupuju!

Dandy

Ležel nalitej trosečník na břehu pustého ostrova a pustě lál:

„Krucinál, to moře ale musí bejt vožralý, dyž mě semhle vyvrhlo!

- Jíme, ty musíš mít velkou duši!
- Proč?
- Protože chodíš tak nafoukanej.

„To je teďka bezpečnost“, povzdechl si pan Souša a koupil si brejle, aby mu někdo neznásilnil panenky ve vočích.

Fut.

Vrchol lenosti je, dyž někdo začíná psát svoje jméno malým písmenem.

- Esmeraldo, proč si bereš na camp černý šaty?

- Ale von můj Jim nedovede plavat.

Nora

— Spíš už miláčku?

— Ano!

— Tak tě nebudu vyrušovat!

MUŽI V OFFSIDU

prvý český humoristický fotbalový román Karla Poláčka. Prvý sešit zdarma ve všech knihkupectvích neb v nakladatelství FR. BOROŮV, PRAHA II., NÁRODNÍ TRÁDA 18.

- Člověče, u nás byl fčera exekutor ale ten chlap byl jako malý dítě.

- Křičel?

- Ne, ale všechno, co viděl chtěl mít.

-šefe-



- A v této slavnostní chvíli rozbijím láhev v tvůj bok, a křtím tě jménem ...



- Krucinálhimllaudonflxalelu - - -

Housle a sejra mají stejnou vlastnost. - Čím starší, tím lepší.

Lord

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

Beneda:

Smůla

Děvčata u pitvorných stolků
s ušpiněnými ubrusy.
Koupíš tu slečnu a koupíš tu holku.
Svědomy strašiti nemusí.

K pláči je nad žitím některou chvíli.
Do ulic padá déšť studený.
Vlévá si nápoje do hrdla s placenou pílí.
Dráždí tě pod stolem koleny.

Všechny zde návštěvy utrácí žítí.
Vino a láska a trošičku muziky.
Běře se, třebaže leckde není co vzítí.
Smějí se v masce tragiky.

Někdo dřív prohraje než kartu nese.
Je vůbec účelno potom hrát?
Někoho pochová větvička v lese.
Někdo jde pít a milovat.

Když seděl Oskar Wilde v žaláři byl
navštíven jedním přítelem. Když se s ním
loučil tak povídal Wilde:

— Děkuji vám mnohokrát za vaši
návštěvu a nezlobte se, že vás nemohu do-
provodit ven. Nora.

Irčan:

Večery na moři.

II.

„Máš svatou pravdu“ — pokračoval v rozhovoru
malý Alik — mistr Ali, jak jsme našeho kuchaře na-
zývali — „bejvávalo dříve veseleji na těch starejch
kraksnách! Byl to jinej život a jiný lidi. Dnes už
vopravdovský lodníci pomalu vymírají. To zde“ —
a mávnul rukou ke přídí, kde kupilo se několik ná-
mořníků, to jsou samí takoví dinosauři!“ (Obá-
vám se, že bylo to jediné slovo, jež vázalo ho k prae-
historii, ale nemohu si pomoci, použil ho!)

„Snad se ještě pamatuje některý z vás na „Hru-
hýho Hopkinse“ — nejlepšího námořníka, jakej kdy
řídil škuner po těch našich loužích. Byl to skvělej
chlapík a „Alkiliada“ pod jeho řízením dělala divy.

Byli jsme tehdy v jižních.
Znáte to přece kolem Šalamounských — ne? Sa-
mej atol a bouřka, když se jí nejméně naděješ. Měli
jsme tehdy největší ponton, jaký „Alkibiada“ kdy

měla — kapra. Pochopitelně — bouřka. Házelo to
s náma zatraceně — moc nescházelo, abych tady dnes
už neseděl. Kapitán řval na všechny, ale všechna čest
— sám dělal za čtyři. Musel jsem i já vylézt ze svý
kuchyně a honit svý tričko po palubě. Fuj, to byla
dřina! Při sundávání kosatky zapletla se nám nahoře
rahna a tak tam Hopkins poslal jednoho chlapa, aby
to rozmotal. Ten se tam nahoře chvíli motal, najednou
loď poskočila, jak mrskla s ní voda a chlap šup —
už si o nes dolů. No a dole byly náhodou votevřený
dveře vod kajuty a von pad zádama na ně. Přerazil
se v kříži. Tu noc jsme ztratili ještě dva muže, které
smetla voda přes palubu. Druhej den jsme měli po-
hřeb toho přeraženého. Zašítej krásně v plátně a
s pytlek uhlí na nohou, leží na prkně a starej Hop-
kins nad ním brumlá ten verš z bible, aby vodpočí-
val v pokoji. My všichni utahaní jako psi, stáli jsme
kolem a takřka jsme ani nedýchali. V tom se ten
mrtvej pohne a skuhrá — „Ježíšmarjá, počkejte,
vždyť já ještě nejsem mrtvej!“ Do nás jako když
uhodí hrom. Starej Hopkins se na chvíli zarazil a pak
povídá: „To nevádí, ale za chvíli stejně budeš!“ —
a zved prkno a chlap po něm sjel do moře, jak po
másle.

Ba jo; veselý je život námořníka...

Levný jídelní lístek

(dle naší osadní kuchařky).

Pondělí: Brambory

Úterý: Zemáky

Středa: Kartofle

Čtvrtek: Erteple

Pátek: Zemčata

Sobota: Kobzole

Neděle: Koroptvičky - střílené motykou.

Povídá pani paďourová: — Vod tý doby, co je můj muž
sekretářem u těch fašistů, tak s ním nejni k vydržení.
Kdykoliv maji nákou schůzi, tak pak celou noc po tom
nezamouří oka.

— Děte, to o svém poslání tolik přemýšlí?

— Ani né. Ale dyž von už se vyspi při tej schůzi.

Paní de Rambouillet kdysi pěkně napálila
básníka Voitura. Voiture napsal sonet, s nímž
byl velmi spokojen. Daroval jej paní de Ram-
bouillet. Ta jej dala vytisknout s patřičným
ohledem na typ písma a papíru a dala jej
pak se vši obezřelostí vevázat do knížky ver-
šů, vydané už před několika lety. Knížku pak
položila na nenápadné místo a otevřela ji
právě na té stránce. Voiture přišel, knížku
vzal, několikrát si ten sonet přečetl, potichu
si odříkával sonet svůj, aby zjistil, je-li mezi
nimi nějaký rozdíl, zkrátka byl tak popleten,
že myslil, že ten sonet kdysi četl a že místo
aby tvořil, prostě napsal to, nač si vzpomínal.
Vysvětlili mu jeho omyl teprve potom, když
se mu dosyta nasmáli.

Tára:

ULEJVÁCI.

(Pokračování.)

»Hergot, dyť tobě se nalejvá břicho!« křičuje se Venca. Má pravdu, daří se nám poslední dobou tak dobře, že přes všechny ten neklidný vandr se kůže podlévá tukem. Bujníme a hýříme někdy až trestuhodně neopatrností.

Vašek píše četnické stanici v Radomyšli děkovnou pohlednici za hostinu, kterou jsme spestřili svůj jídelní lístek noční výpravou do jejich kurníku. Vracím se z lesa s nákladem hub a zastihuji kamaráda, lopotícího se se stahováním zajíčka. Stavím ohniště, vymývám nádoby a Vašek usedá s prutem na ryby v ruce na břehu řeky. Zkrátka, zaváříme na celý den.

Mezi prací hovoříme o opatřeních pro příští dobu.

»Máš tady srpen,« vypočítává Vašek, »a za chvíli to začne vošklivě foukat. Tady bysme se v zimě octli na suchu.«

Navrhuji severozápadní Uhry, které znám z cesty před čtyřmi lety. Vytahuji rozlezlou mapu mocnářství a vyprávím Vaškovi o skvělé možnosti táboření v karpatských lesích, kde malý srub, opatřený zásobami, doplněnými puškou, »zabavenou« v některé četnické stanici, nás bezpečně může přechovat až do jara. Z okolnosti, že tam jsou vlci a medvědi, se Vašek šileně raduje.

Večer zastihuje nás roztoužené dalekými zimními perspektivami.

»Vezmeš si mě tam pořádně do prádla a vtlučeš mi ňáký ty školní učenosti do palice. Papír a tužku seženu.«

Slibuji.

Den je vyčerpán jídlem, plánováním a dřímáním.

Opatrným příkládáním udržuji oheň při zemi. Po kmenech nejbližších stromů poskakují matné stíny a v ocelové šedých očích Venci třpytí se rušlé reflexy ohniště. Sedím, hlavu skloněnu ke kolennům, a přemýšlím o zimě. V tu chvíli je mi hrozně smutno. Přivádá mi, že Venca se na mne dívá z nesmírné dálky, od někud, kam já se nikdy nedostanu a odkud pro něho není návratu. Několik větviček v ohništi se hrouť a vydává jasný plamen, ve kterém na okamžik z temnot lesa vyskakuje Vencova schoulená postava, aby v nich v zápětí zase zmizela. Vůkol se rozhošťuje příšerné, nesnesitelné ticho. — Poprvé za našeho válečného vandru mi naskakuje husí kůže.

»Venco!« šeptám.

»Budeme mít bouřku,« odpovídá ze tmy kamarádův hlas. »Připravme se!«

Fialový blesk přejel oblohu a dunění hromu rozechvívá koruny stromů. Je mi, jako kdybych se znovu narodil!

Tmavá srpnová noc láká do brambořiště. Jdeme jako stíny lesem, škobrtáme o mez a prsty ohmatávají listy trsů. Leháme do natě, hrabeme a odlupujeme hlínu s bobulí. Aniž si to zprvu uvědomuji, tmavé korýtko brázdy šedne a brambory už nemusím lovit hmatem: vykukují samy bělavě po rozhrábnutí hlíny. Brambořiště vydychuje zvláštní vůni, kterou cítívám toliko v noci a ve které je mi jako rybě ve vodě.

»K čertu — podívej se!« syčí Vašek.

Zdvihám hlavu. Kraj je zalit světlem úplňku měsíce, který se houpe v celé své kráse nad černým lesem. Ležíme asi deset kroků od malého stavení a drancované políčko bys oběhl za několik vteřin.

»Fujtajxl, to je svinstvo,« hučí Vašek, vyprazdňuje ruksak. »Srabari — táhnem sirky!«

Vysypávám lup a tiše šlapu za Vencou.

Dlouho hledáme. Obíhám »podezřelé« pole, hledám mez a za chvíli hlásím, že »je to obrovský jako moře.« — Ruksaky tloustnou...

Zatoulali jsme se hodně daleko od pelechu. Mezitím se obloha pokryla mráčky a zpáteční cesta se v šeru špatně hledá. Bloudíme.

Noc spěje pomalu ke konci a kraj se zavaluje mlhou. Náhodou poznávám známou silnici.

»Heleď, tady sou jabka jako tuřiny,« upozorňuje Venca. »Můj ruksak zívá, tak mu zavřem hubu.«

Ovoce sice není ještě dostatečně zralé, je to ale stále lepší než nic, je-li za dne daleko k čerstvé vodě. Šplhám na strom. Mlha se protrhává a propouští od východu neurčitý svit.

»Ty,« šeptá Venca, »slez rychle dolů. Podívej se!«

Dívám se naznačeným směrem: pod vedlejší jabloní slaměná bouda, ze které vyčuhují holinky spícího hlídače.

Rychlé sesmeknutí do měkkého příkopu, ruksaky na ramena a po několika metrech se Venca obrací a střelí jablky po boudě. Samé »foltrefy« — rovnou do otvoru! Slyšíme krátké zachrápnutí a ruskou nadávku. Holinky se sunou z boudy — to nás už ale pohlcuje mlha...

Skok, který se nepodařil. Válim se i s ruksakem na dně, vstávám a cítím prudkou bolest v kloubech nohou. Na břehu konstatuji, že jsou to na štěstí pouze potlučené kotníky. Venca přebírá můj náklad a já za ním pajdavě co krok, to syknutí.

Noha pořádně otekla a bolí jako celý špitál. Překládáme bejvák na bezpečnější místo a toho rána Vašek odchází na fechtuňk sám.

Kradený:



- Jendo, nechce se ti spát?
- Depak, to já sem jen tak vospalej.

- Tydle kalhoty sou vypučeny.
- Vodkohopa?
- Poudám, že sou vypučeny.
- ???
- Což nevidíš ty puky?

- Viš, co je trpělivost?
- Chytat blechy šestiuncovými ručavicemi.

-šefe-

I táhnul napitej Dugas ke krovu své chaty. Cesta jeho vedla přes potok, kde musel přejít po lávce. Přejde k tý lávce a dožral se velmi a děl:

— Hrome, to je ale pitomost dát sem jen na jednu stranu zábradlí.... jako by moh bejt člověk vožralej jen na půl těla!
Žu-žu.

- Mámi, já dneska spal s horečkou.
- Už máš zas tu mrchu v kvartýru?

- Helej, když potká turista turistu, co řekne?

- Dobrý vítr!
- A dyž se potká moc turistů?
- ???
- No, tak si přece řeknou:

DOBŘÉ VĚTRYII

- Jak se jmenuje ta tvoje žába?
- Šestnáctsetmetrůna!
- ???
- No přeci Mile na! Canadian.

- Viš, která svatá má čtyři nohy?
- ???
- Svatá stolice.

-šefe-

- Vidíš tamhle toho malého pána?
- No, a co má bejt.
- Víš, že von nařezal kolikrát Nekolnýmmu.
- Ale di, takovej starej chuděrka.
- No jo, von to byl jeho učitel z obecný školy.

-šefe-

- Co furt čumíš po tý zemi?
- Zaběh se mi brunerák.
- ???
- No, červi mi ho roznesly.

Hoban:



- Šěěl jsem za noci áááleji jááblóóňovou - - -
(a hádejte, co je v tom bafochu!)

Gézavčelička:

Slepé umění.

První vlak směr Constantine, který přijel do Mastonty, je náš. S nikým jsme se nerozloučili, jenom se starým, ohromným, dřevnatým kaktusem, napolo námi ožraným.

V kupé vyléty torny nahoru, šedé balvany na zádech. Obutí padáme na kanapíčko třetí třídy. Spíme. Je to nejlepší, co můžeme udělat. Průvodčí zde měří na dvoji loket. Zdvorili k bělochu, jednají hrubě s Arabem. Resumé: Araba probudí skoro vždy při revisi listků, Evropana jen v jistém případě.

Jistým případem stali jsme se po nějaké době. Jsme je-mně probuzeni a vřidný, ale osudný hlas žádá o naše listky. Pronikl nám do uší, do mozku, do srdce.

Ospalé, nedbalé oči se otevírají. Kdo pak nás, pro bůh — — —? Pravda, listky! Zíváme bezstarostně a způsobně. Jak je to krásné a drzé. Prohledáváme se opravdově a poctivě, ač víme, že jsme pro tento vlak nikdy listků nekupovali. Přes to netvrdíme žádnou z kapes.

Tváříme se starostlivě, ba nešťastně. Listky se patrně ztratily, vuj, ni sié! Víme, jak to s námi dopadne, a aniž bychom mnoho mluvili, navlékáme své tlumoky! Vyskakujeme za jizdy.

Ten dobrý muž nechal zvolnit vlak. Vysadili nás v poušti, jako obvykle. Ale prve než podlehneme depressi, konstatujeme s uspokojením, že jsme urvali nových padesát kilometrů.

Celou noc mlátil vítr do plechorých vik vagonu a řin-řinčivě cloumal dřevěnými, zasouvacími dveřmi. Přivřenou šterbinou padala do rozespálých víček bleděmodrá, studená noc.

Naše »spací pytle« jsou pouze plagiátem. Sešité, koňské houně, laciné a těžké. Je v nich docela zima.

Kdosi sebou ve tmě ztřeštěně mrskuje, aby nahmatal nějaké věci. Dobrá, jsou na svém místě. Elektrická lampička, nůž i boxer. Potom tronic-helma, v níž kaktusové plody, připravené k snídani, jsou polepeny roztrhanými pětifranky a rozmáznuty špinavými, černými sováky.

Vše v pořádku. Spát.

Sešitá pokrývka lupá ve všech, jak se nohy pohodlně roztáhly. Ještě chlebník níže pod něho, a pohladit tornu. zda-li se nezaběhla.

Vagon se otfásá v rytmických úderech, které rozšířily šterbinu pootevřených dveří.

Nejdřív je nutno rozpomenout se, že už je den. Slunce bledne nad pouští.

A pak: Bože, vždyt my jedeme!

Trvá to chvílku, než si to uvědomíte, ač vás tlukot kol informoval již v polospánku.

Arture!

Řeč tohoto jména vylétně jako raketa, a samohláska na jeho konci se zobákovitě zahne.

Vedlejší postava, vzorně a studeně natažená v pyli, těžká a nechrapající, překvapivě, vlnivě se pohnula. Pytel se přelomil na dvě půlky, to znamená, že spáček přitáhl kolena k bradě.

Arture, jedeme! My jedeme!

Přelomený pytel akceptoval toto volání docela klidně. Jedeme. Vždyť je to, hrome, pořád lepší, než stát.

Jedeme. ale zpět, probůh! V našem případě k Pont du Trajan. A řekněme, možná, i do Tunisu.

Pytel se nadmul, praskl a splaskl. Jinoch je z něho venku jen o půl vteřiny později než já. Zasouvací dveře se rozlétly. Skutečně, krajina tančí kolem nás, jedeme, a dokonce zpět.

Nejdříve vyléty košile a spodky. Piskot a rachot lokomotivy nám zastavuje srdce v těle. Zpět do Tunisu, odkud jsme včera pracně dojeli až sem?!

Kalhoty, které jsem vyhodil, přilply se na kolem se mihnoucí bodlák. Deka zavřela jak korsárský prapor. Padaly z ní blechy. Torna se rozplála na trati, nějaký plech v ní bolestně zachrastil. Asi upomínkové předměty. Nakonec chlebník. Velikým obloukem mlaskl do pisku. To ale ještě nebyla tečka za dramatickou větou.

Vyskakují. Určitě si rozbijí hlavu, poněvadž chci zachránit fotoaparát.

Když jsem dopadl, zahlédl jsem ve vzduchu letícího druhá. Držel v ruce kytaru, tutež, která nás živila. Byl stejně hotov obětovat sebe za ni. Přece však dříve dopadla kytara, a pak Artur. A sice celým tělem na nástroj. Zbledl jsem. Oh, jinochu, bídáku, tobě se nestalo nic, jen sladký nástroj pukl v půli i se třemi strunami!

Artur se dívá nepojmenovatelně na kytaru, a náhle se šileně, nepřítomně usmívá. Od nás, až do dálky padesáti metrů leží náš majeteček. Lokomotiva s pásem vozů zmizela za kamenitým náspem, a pět nákladních vagonů, mezi nimi náš, odepnuty, zvolňují svůj běh a pomalu se kodrací na slepou kolej.

Silnice, moje druhá silnice, jsi na celém světě stejná. Ásfalt, prach a šutr. Tvé tělo, rozhlodané auty, zdeptané nohami oslů, mul a velbloudů, rozpálené sluncem, lepi se na naše nohy. Africká silnice, vroubená kaktusem a bodlákem, polozavátá pouští, ubíháš někam tak bezútešně, tak bezútešně.

Nic, než písek. Někdy jsme viděli stany nomádů, nebo modré obrysy karavan, tmavý řetizek na žlutém horizontu.

Také oasy. Metlice palem čnely tak neskutečně a krásně. Říkali jsme: Fatamorgana.

Byly velice vzdáleny.

Slunce nás trestalo. Pot a kalná moč bylo jedině vlhko, které jsme zřeli. Často jsme sedali u silnice, kalhoty spuštěny a značili jsme ji svými výkaly, smíšenými s krví.

Byla to prudká kolika. Památka na otravu zkaženým musem v Sétifu.

Léhávali jsme jako zbití psi, hlavy na tornách, krky podivně zlomené. Přepadávali jsme auta. Říkali jsme tomu »Sylvuplita«, neboť první naše věta, když vůz zastavil, zněla: »Sylvuplé, m' sié . . .«

Když zazněl v dálce zvuk motoru, jinoch zvedl rždv hlavu jako velbloud, věřící vodu. Bylo to sugestivní a silné. Beze slova, podle úmluvy ulehl okamžitě doprostřed silnice, obličejem k zemi, a dělal poutníka, stíženého úpalem, zatím co já jsem po chvíli udělal stop a lámal francouzské, naučené fráze: Sylvuplé, m' sié, mou kamerad e malad, vuj, le soleil, tré šó, nuj, en pé kilomètr per votr otomobil — — —

Skoro vždy se ozvalo »monté«, neboť to byla situace, jež by kamenem pohnula.

Byli to Francouz, ještě se obrátil a usmál se blými zuby.

A pié?

Vuj, m' sié, tur dy mond!

Vtáhl jsem do auta Arturovu skoromrtvolu, pitomně sv. usmívající, a prudce jsem zabouchl dvířka. Motor zaskučel. Oh silnice, moje africká, drahá silnice, vroubená kaktusem a pouští, kde se s tebou dneska setkáme, redeš někam do neznáma tak bezútešně, tak bezútešně . . .

MUŽI OFFSIDU

první český humoristický fotbalový román Karla Poláčka. První sešit zdarma ve všech knihkupectvích neb v nakladatelství FR. BOROVÝ, PRAHA II., NÁRODNÍ TŘIDA 18.

VERŠE Z POČATKU PODZIMU

Hoře z lásky, dužnaté mozoly z kamení,
čas utopených luceren a námořníků,
hle, kejklíř měsíce zlé skrývá znamení
a děsí spánek námořníků.

Šňůry oběšenců, šňůry deště,
copy bez konce, dlouhá vlákna medu,
kupujete-li bláznovství, kupte si moudrost
ve městě,
kde kule světové války dokrvácejí v ledu.

Milovati hádanku, co nesdílňný osud dopustil,
nejtvrďší velkoměsta milujeme horkými
kameny,
hrozny dozrály, svou lásku ztratil jsem,
svou hvězdu opustil,
raději najdu si jinou — mám ruce skříženy.

Marko K.

„A kdo z vás řídil automobil, když jste
přejeli tu nebohou stařenu?“

Paďour: „Nikdo — my jsme seděli všichni
pohromadě vzadu!“
có

Dožrali se dva a jeden dí:

— Tondo, esli nepřestaneš, bacím tě
toulhle sklenci do hlavy.

Tonda: — Pak tě upozorňuju, že jí ne-
platím!
Žuzu.

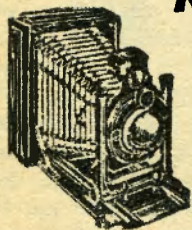
— Maucta. Pane šourek, potřeboval bych koupit
k vánocům klukovi ňákej nástroj na hrani, ale aby
to nebylo těžký!

— Prosím. Na příklad tydle housle váží necelejch
30 deka.

lord

Vzhledem k povýšení obce Lanžova na
město, byl obecní blb Franta Skoček pový-
šen na městského blba. (Původ. zpráva „Nár.
Politiky.“)
có

Moderní fotostroje



Nedostížně levně! Filmové přístrojky Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80. Učebné
strojky Kč 11.—, 30.—. Komora sklopuá
Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd.
Přepych. komory se světelnou optikou
každé značky, přístroje zvětšovací a pro-
mitací, všechny odborné potřeby, 12 desek
Kč 15.—, 6X9 Kč 10.—, 100 dopisnic Kč
29.—, 27letá zkušenost, nejvyšší vyzna-
menání. Ceník 100 stran zdarma.

EMIL BIRNBAUM,
továrna fotostrojů, RUMBURK, 46.

Weiskopf:



— Včera sem se vsadil s Frantou, kdo vy-
drží nejdál běžet.

— a ? ? —

— Von se Franta eště nevrátil!!

Dandy

Katecheta vykládá žákům, že učitel je ne-
věrec a že bůh se vzdaluje míst, kde nevěrci
pobývají. Je po náboženství. Učitel vejde do
školy zapisuje do třídní knihy.

„Kdo schází?“ ptá se.

„Pánbů!“ vykřikne jeden chlapec.

„Co to mluvíš,“ praví s podivem učitel.

„Dyť odešel zrovna teď s panem kate-
chetou!“
có

— Co děláš celou zimu?

— Strašně se tomu divím, jak sem se moh
celé leto flinkat.
-šefe-

„Kde jste byla, teta?“

„Svatýho Antonička jsem byla poprosit,
aby ze zetě obžerství vyhnal.“

„Svatýho Antonička? To jste měla jít ra-
ději k panence Marii!“

„A proč, teta?“

„To víte, chlap od chlapa nikdá nepude!“
có

„Tetičko, proč pak nemáš děti?“

„Protože mi je čáp nepřinesl.“

„Bodeť, když ještě věříš na čápa, tak jak
pak můžeš mít děti?!“

Drby z čundrů,

Redakční

Roman, polepši se. **Vlk samotář**, žádán adresy nemám. **Vašku D.**, odpovím dopisem. **Gleich**, došlo pozdě. **Sacco**, příliš osobní. **Mo-hykán**, tohle bylo moc slabé. **Čutal**, pro censored, polepši se a nemaluj. **Voll**, příliš dlouhé a potom jmenuješ pány důstojníky plným jménem, což by nám mohlo vynesť několik dalších žalob. **Leo File**, nepodepsanou resoluci nemohu uveřejnit. **Iška H.**, zprávu otiskují, ale básnička musí následovat osud tisíce jiných. Zůstaňte nám ale věrná. **Blučas**, uvidíme, jak to půjde nyní. **Joster + Blody**, vítám vás, 2 dobrý, tak pokračujte. **Dráha**, tahle várka není k pití, polepši se alespoň o sto procent. **Teddy**, je to moc osobní a raději odlož, nemyslíš? Pozdravuj kluky. **Hobane**, je to v zájmu trampů, příležitostně Ti s Frantou napíšeme a možná že i přijedeme. **Serif W.**, nemožno přijeti — daleko — prachy nejsou — děkujem a pozdravujem — vypijte to za nás. **Lord**, v administraci jsem již zařídil. „Podivný příběh“ opět ne, protože z duše nenávidím erotické povídky, prosím Tě, buď raději fórovej. **Juno**, o tom je již článek v tomto čísle, proto neotiskují. Piš dál. **Joska**, slabá, raději prosu. **Paki**, jeden dobrý. **Dandy**, nějak slabněš, pij Ovomaltinu! **Beobser**, to všechno znám i ty soc. dem., vítám tě a piš dál své zkušenosti. **Ovendí**, jeden byl dobrý. **Mroží**, nechte toho štvání a došlápní si na Vrodru přímo. **Jasina**, slabé. **Pépi**, napiš nám o tom nějaký návrh. **Burty**, potřebovat tě mužem, ale polepši se. **Lucie**, nebuďte na své vtipy tak ješitná, nerozčilujte se a bude to zase dobrý, ne? **Mírka**, už je vyřízen, proto ho nech. **Jolly** a **Teddouš**, tak kluci do toho, nechte ty rýmovacky a pusťte se do fóru. **Bogan z Benaresu**, tohle bylo slabší, polepši se. **Ela z Hobo**, pošlu ten dopis Hobanovi přímo, to u nás nikdo nepřete. **Opuchlej Joe**, člověče, tohle kdybych otiskl tak mám na terku dva měsíce nepodmíněně. **Brandý U. R. U.** z toho by se zase vyvinula diskuse a kdybys věděl, co za každé diskuse toho musím snést, pochopil bys, proč to neotiskují. **Klingu** z Brna, od druhého slova do posledního by to zabavili. Pozdravuj Brňáky. **Canadian**, také nějak slabněš, přidej! **Stará Gazomba**, proč píšete pro censored? **Tulák Zdeněk**, poukázali jsme teprve teď, poněvadž náš kapitál dlel na dovolené. **Dík! Liebl**, pak je třeba tvořit a vykašlat už se konečně na neplodné diskuse. **Pavlásek**, **Bach** a j. už je vyřízen, tak je zbytečné se v tom dále patlat. **Jeden ze „Sonory“**, příliš osobní. **Zorinka**, piš dál a nebásm. Tu věc kdyby jsi byl napsal v prose, tak se dalo o tom mluvit. **Brouk**, to vypadá jako do Malého oznamovatele. **Plavčík**, slabší. **Borsalino**, v tom poděkování se vůbec nevyznám. **Pisáříček**, pokračuj, ale v prose. **J. Mužík**, také. **„Vrchňák“**, Přerov, výborně kluci, ale bohužel takových je málo. Resoluci otisknu příležitostně. **Blande**, došlo pozdě.

Hošové, počítám s organizováním demonstrací proti trampským básníkům, a proto si teď dejte s básničkami pozor. Jako důvod uvádím:

Ve čtrnácti dnech došlo do redakce 154 dopisů, v nichž bylo 8 dobrých fóru a 236 básní.

Chápete?!

Nové osady

Nová osada „Berri v Grand Canionu“ v Chrudimi oznamuje svůj vznik všemu tramstvu. Paďouři, astracháni, skauti a „taky“-trampové třeste se. Magazíny jsou plný a šerm a box známe taky. Kluci na čundru ať se u nás stavíte. Máme tokaj a zory taky. Srdečněj pozdrav osadám Hobo a Skagway.

S hromovým Ahoj

Jim Court,
kapitán

Red River,
scherif.

„Zatím stanaři“.

Tadle dvě slovíčka, kluci, najdete v „Trampu“ nejčastěji v drbech z čundrů a redakce. Pár kluků proctíně, začnou chápat a kašlat na dosavadní život, jaký dosud v městě vedli a jdou na tramp. — Neseženou často víc, než jeden nebo dva stany. To ale jim nijak nevadí. Tisíckrát radši spí ti kluci namáčkáni ve stanu jako hericini, nebo přímo pod nebem, vedle chladnouchého ohniště, než doma v potem páchnoucích peřinách. Jednu neděli je uvidíte tady, druhou tam. Skutečné děti neklidu — trampové. — Časem zatouží po jméne své osady, a dají si ho. — A tak se obvykle stává, že čteme v „Trampu“ tomuhle podobnou zprávu:

Všim trampský veřejnosti na vědomí dáváme, že jsme právě založili funkci novou osadu, která nese jméno (na př. „Hawai“).

Prozatím stanaři.

Serif Jerry.

Mám z toho vždycky radost, že se množíme na vzdory všem těm, kteří by nás nejraději viděli někde v nějakém „slušném“ spolku. — mám radost, že přibývá nových bojovníků za lepší svět a život, ale ty dvě slova: „Zatím stanaři“ mně tu radost vždycky trochu zakalí. A to proto, že ty dnes dobrý kluci mají na mysli postavení chaty. — Vona chata není sice špatná věc; a řekněme si to upřímně: jestli dnes není, tak dříve byla ideálem každého z nás. Známe dosti kluků, kteří jsou majetníky nebo podílíky chaty, a můžu říci, že to jsou dobří kluci a řádný trampové. Známe ale též kluky, a příznějme si to — je jich hodně,

kterí se taky zmohli na chajdu a dnes, když je někde uvidíte, jste skutečně v rozpacích, vidíte-li trampa nebo paďoura.

Posílají do „Trampa“ onu zprávičku — taky se mačkali ve stanech, taky se rádi toulali z místa na místo. Správaná celta, deka, šálek a kytara — to jim stačilo k tomu, aby prožili své nejlepší, bezstarostné dny života — — — Byli kdysi také trampové — ale to bylo kdysi. — — — Později kluci sehnali pár těžce vydělaných krejcarů a postavili sobě chatu. Tu chatu, o které snili, když posílali možná do „Trampa“ zprávičku, „zatím stanaři“. — Skromnou, zálesáckou, s nejnútnejším zařízením. Stan se odložil. Později se tam postavila plotna a přinesly se hrnce. Odložil se šálek. —

Kluci z pohodlně. — Někde uviděli nárok chatu, která byla vomalovaná. A netrvalo to dlouho, a jejich chata křičela z daleka nevkusnou barvou, která do lesa nepatřila. Nepatřili tam již však ani oni, neboť, za nedlouho se tam objevila zahrádka a za oknem kytičky. Kytara, kdysi jejich věrná a nerozlučná kamarádka, ustoupila radiu a gramofonu, a konečně trampská deka, do které kdysi balili veškerý svůj trampský majetek a na které sedávali při nezapomenutelných táborácích, byla vyměněna za ty peřiny, ze kterých před časem tak rádi utíkali.

Dále není třeba psát. Vy kamarádi, kteří jste napsali do „Trampa“ ony zprávičky a na konec připsali „zatím stanaři“ — uvažujte!

Juno z Waldenu.

Podnikáme malý čundr kolem světa a hledáme ještě jednoho partnera a třeba i partnerky, kteří by se s námi vydali na tuť veselou cestu bez krejcaru.

Pište do redakce t. l. na zn. „Nonnon a Armington“.

Radostná událost na českém Jihu.

České Budějovice. -nora: Zde se hraje reprisa našeho krásného českého filmu „Plukovník Švec“. Že se jeho účel výborně vydařil, o tom svědčí následující případ, který se udál v Čes. Budějovicích dne 28. srpna 1930. Několik mladých českých mužů od 18 do 20 let, šli po návštěvě biografu do tanečního podniku „Lucerna“, odkud vyhodili pod heslem „Pryč s Židy“ několik židovských mladíků. Tato událost jasně ukazuje, že naše mládež netrpěla ani tak zvaným „hnutím trampským“, jako spíše něčím jiným.

Osad a redakce

Kluci!

Velice mě překvapuje tažení některých kamarádů proti Inglmayerovi. Tomuhle říkáš kamarádství, Dicku ze Stomy River? „Otevřený list občanu Inglmayerovi!“ Najednou je pro tebe Inglas občanem? To, co jsi napsal byl nehorázný pamflet! Dobře napsal Melíšek, že kluci čtou „Trampa“ jako bibli a nechají si vše naočkovat. A nechají si taky naočkovat, že Inglmayer je vyvrhel, lump a hochštapler. Já se nezastávám Inglasa, pro jeho teorii a názory (se kterými v mnohém nesouhlasím), ale zastávám se ho jako kamaráda! Kamarád není služka, kterou milostpaní, když ji nevyhovuje, pomluví po domě a pak vyhodí.

Psal se o problémech, ale téměř nikdo nenašel východisko. Ani ty, Dicku! Píšeš o smutném kompromisu. Tak co bouříš? Vždyť Inglmayer je také pro kompromis. A jasně nám ho vylíčil v „Problémářích“. Ty však jsi neřekl, jakou cestou se brát. Ty jsi jen hodil blátem po kamarádovi. Jestliže I. teorie nebyla správná (a také nebyla), měla se vyvrátit a hotovo a ne častovat kamaráda hochštaplerským frajerem.

Jes

T. O. Merida děkuje kamarádům všech osad za účast na naší taneční rekruťské zábavě, a Song-klubu za jejich vystoupení. Žižkovskému sportovnímu domu za ochotu, se kterou nám vyšel kamarádsky vstříc.

Za osadu Hucul.

Všem trampům, kteří znali dobrého trampa Ottu Kopta s chaty Jerriho za Novým Strašecím, oznamujeme, že tento umřel dne 19. září ve Vinohr. nemocnici.

Chata Jeriho mu posílá poslední „Ahoj“.

Kamarádi, zveme Vás srdečně na svůj I. večírek. Účinkuje Original Jazz Band. Hostinec „U Herglotzů“ v Hostomicích nad Bělou.

Dne 11. října 1930.

OSADA HAVAI.

T. O. Merida, oznamuje, že změnila svoji místnost z hotelu „u Karla IV.“,

Vršovice, Husova tř., do restaurace: „u Holubů“, roh na Královce a Karlovy ulice. Zveme kamarády na páteční sleziny.

Syrečkový drbeček. Z Olomouce.

Kluci, nenaříkejte na to, že jste někteří osamoceni na čundrech. Vždyť i samému se to dobře šlape. Anebo jede. Máš kolo, nebo dokonce na něm přidělán nějaký ten Puch-Puch (model motoru 1919), a šineš si to pěkně po cestě — a sám! — Ferencu, ale mohl jsi přijít, jeli bychom spolu. Já jsem Ti psal korespondenční lístek a ty ani ledáš o sobě vědět. Jsem proto nucen vyzvat Tě před forum Romanum, čili před trampskou veřejnost, abys splnil, co slibiš. No, až po druhé přijedeš, že?

Jo, tak na tom čundru - sám! Brečíš, že jsi opuštěn (když jsi opuštěn, tak musíš vždy brečet), ale pak si zajdeš do malé hospůdky.

Dáš si pivo, pak druhé, pak spočítáš prachy, jestli Ti stačí na třetí a když ano, tak si dáš třetí. Pak už nebrečíš. Začneš zpívat a máš chuť udělat vedle sedícím astrachánům malý kanadský žertík. A uděláš. Třeba rozliješ po stole pivo, a ono zrovna teče na jeho pačourský-výletní šaty. Pivo je černé, vyjímá se pěkně na světlých šatech astrachánových, puky u jeho kalhot mizí a ty řekneš, že jsi jako nechtěl. Naladíš na chvíli smutně tvář neboli ksicht, ale pak se začneš řehonit na celé kolo. Pačour to zmerčí, že se směješ jemu a začne: „Holoto trampská, oškubaná, netaktní, ochlastaná atd.“ A ty? Jdeš k němu, dáš mu po hubě (ovšem bez řeči) a hned potom zavoláš: „Tak a teď hospodo, platím.“ On se rozčiluje, shání spolupačoury a ty mu klidně vysvětlíš, že to rozlité pivo bylo jenom tak, aby se bylo čemu smát a ta facka proto, aby si nezvyknul plivat pro tramulatech svými silnými slovy.

A víte, jak to dělají bratři sokolici? Někdo o nich napsal, že byli ožralí... prý v Jugoslavii. Jsou z toho ohromné články v novinách, pan Stříbrný Vitr (napsal Fraňa Šrámek) popsal tehdy celou první stránku svého Poledního Večerníku, který vychází ráno, pak ještě intervence a dokonce sjednání ná-

pravy prostřednictvím ministra zahraničí...

Ale, holoubkové, proč to všechno? Vždyť nás ví mnoho, že v Jugoslavii Vás bylo hodně napitých. No ano, byli jste, cucli jste si, ale proč se potom rozčilovat?

No tak, a už nic. Jenom jsem chtěl dodat, že v celém Olomouci a okolí je počasí příznivé pro dělání tvarůžků a zvláště jiných věcí. Že, trampulata? Ty „jiné věci“ přece znáte? No tak dělejte!

Tak, a příště zase něco.

S burácejícím Joha!

Brouk,

z osady Chudobinec v Olomouci.

Osadní pošta

Kamarádi!

Loučím se na 18 měsíců s trampským světem a hlavně s mou rodnou osadou „Avion“, pak s osadou Tor Tovers, Kolorado, Broadway a El Paso. Děkuji všem jmenovaným osadám, za milé a upřímné rozloučení se a zaspívání! Loučím se také se všemi osadami pod „Veveří“ a hlavně s osadou „13“ a pak s osadou „Vakiki“ v Bratislavě a prosím šerifa Hossana za prominutí že jsem se nemohl zúčastnit jejich velkého potlachy. Budete-li si, kluci, se mnou dopisovat, tak dopisujte jenom v Trampu. Ahoj! — Ferry, šerif.

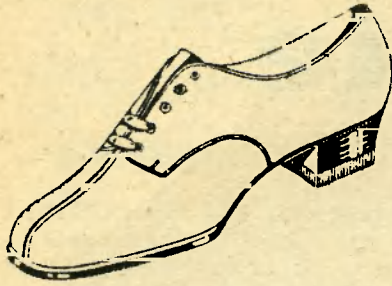
Maňko z Jablonného nad Orlicí, chtěl bych Vás mezi nás dostat. Tož rozhodněte se. Jest snad lepší sedět v autu a nebo čundrat pěšky a pozorovat nebe, zaspívat si u táboráku. Ahoj! Owendy.

Osada „Trošečníci na 28 veršů“ oznamuje všemu národu tramskému, že „Osada Hambatých Trošečníků“ nadále slouží nebude. Hromové Ahoj všem paroubkům na Brdech (hlavně vozírkům Tuleňovi a Jimovi) volá: Ferry-šerif, Hambatej Táta, Shorty, Medák, Kapitán Troška, Faust.

Tramskému národu!

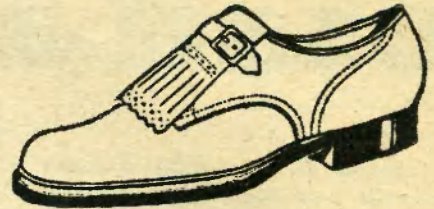
Pakliže někteří z Vás by čundrali v okolí Zbraslavic resp. Kutné Hory, musím je upozornit na osadu „Lososí údolí“. Kluci jsou správný, ale mají v budoucím množství různého hmyzu, poněvadž blech, které na Vás provádí osadní manévry a nedají Vám spát po dobré večeri, kterou dostanete — Stalo se to mě a kamarádovi a když jsem si ráno stěžovali, řekl mi „John“ drže do očí, že mají jenom jednu a je nemocná a ty druhé ji nemáš navštívit. Jako prosa. proti nim radím každému, aby si namazal řádně žaludek vnitřním rumem a na nohou

TRAMP 34



Vzor 6625-08 Kč 69.-
Na cesty dámská sportovní bota.

S P O R T O V C Ů M.
Sport vychovává zdravé a silné lidi. Chceme být spoluúčastní na této výchově. Snažíme se vyhovět potřebám sportu. Zhotovili jsme obuv, která vyhovuje všem jeho podmínkám.



Vzor 3227-00 Kč 99.-
Pánská polobotka na turistiku.

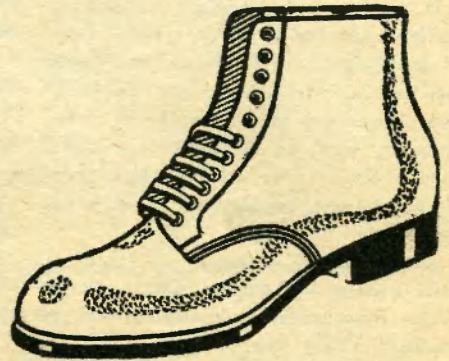
Bata



Vzor 3265-00 Kč 99.-
Dámská vysoká na delší túry.



Vzor 245
27-30 Kč 15.- 36-42 Kč 25.-
31-35 Kč 19.- 43-48 Kč 29.-
Cvičte v naší tělocvičce. Je lehká a pružná.



Vzor 3267-00 Kč 99.-
Pánská vysoká do hor.

si udělal z chlupů oka, do nichž se nacytají jako křečkové. Vim, že za tuto moji výstrahu dostanu řádného „hobla“, až k nim přijdu na osadu, ale rád ho snesu, jen když zachráním krev kluků, kteří tam ještě nebyli.

Jim.

Chrástidlo vulgo Gustav F...I. vyzývám Tě naposledy, bys vrátil klíče, než zakročím jinak.

Spánek.

„Poslední dobou, čtouc, Trampa, našel jsem již několik řtípů na mou vzácnou osobu. Císe jimi dotčen nesmírně, anžto to jest mi na cti utrháno velmi a proto vznáším svůj protest plamenný proti pověstem, které některá individua o mě rozšiřují. Prohlašuji tímto, že není pravdou, jako že bych já v zadní kapse flašku rumu nosil, protože jsem zařádný abstinent a můžu dokázat že rumu spotřebuju nejvýše 1½ l týdně. Za lež prohlašuju zprávu, že bych byl někomu vypravoval, že moji skvař lidožrouti sežrali, protože jsem nikdy žádnou neměl, neboť veškeré příslušnice slabého pohlaví již z daleka se mi vyhýbají. Dáte se zuřivě ohražuju proti názvu „potulnej arsenál“, protože mimo tří revolverů a pěti nožů se žádná zbraně v mém majetku nevyskytují. Zbraní mou jest modlitba, jsemť já muž mírumilovný a zbožný. Jenom mimochodem dávám na vědomí všem lidem zlé vůle, kteří řtípi na mě dělají, že mám zlomovaci pistoli Smith a Wesson ráže 44, jejíž rukovět posud postrádá nutné zářezy a vroubky. Střelec jsem dosti dobrý. — Jizva.“

Zaměním zánovní stan „Raket“, za kytaru, v dobrém stavu, na adresu:

Rudolf Janík, Smíchov, Štefánikova.
u pana Josefa Pažouta.

Znáš ty kluky? Jsou z kraje Bezručova.

Zná je každý, kdo jen byl na „Moravské slezině“, každý, kdo jen do Ostravy zavítal. A nevíš ani, když těch padesát či více chlapců vidíš, že jest to osad několik. Jsou jak celek, jak rodina. Hoban jak otec mezi nimi. Toť scherif Ostravy. A jiní, kluci — kamarádi, jakých daleko nenajdeš. A jistě každého mezi sebe vítají. Dívají se na něj víc jak na kamaráda.

A proč právě v Ostravě najdeš také chlapce?

Jest to práce, která je poji, která je uceluje. Každý ať již je od nástroje či péra, od kovadliny, z obchodu neb tam z dolů, každý se těší na tu neděli, na den, který patří jemu a který si jen tím kamarádstvím může spříjemnit.

Žádný neví, že jest ještě něco jiného, a proto, každý z nás, kteří chlapce tyto poznali, jistě si jejich kamarádství bude vážit a vzpomínat na chvíle, kdy s nimi byl.

Tam by se mohli mnozí chlapi učít tomu, co se říká kamarádství, které tolik jinde chybí.

Sakal.

Tobě, Jiřimi,

kteří jsi teď v Opavě uzavřena v nedobrovolném vězení pensiku a můžeš jen vzpomínat na těch pár pekných dní prožitých u plesa v Osravici, Tobě Jiřimi, která jsi byla správnou a upřímnou kamarádkou, která jsi milovala zrovna tolik lesy a přírodu, jako jsi nenáviděla „počestnou a mravnou“ společnost — jako my všichni a která jsi utíkala ze společnosti s námi se osvěžit a pobavit mezi kamarády, Tobě Jiřimi, přeji, aby ses opět vrátila mezi nás, kteří Te tolik milujeme a vzpomínáme.

Ten rok Ti uteče jako voda a opět budeš volná, nespoutaná — jen svojí láskou ku

přírodě a volnosti. A opět budou krásné chvíle kolem ohniště při táboráku a kytáře. Zůstaň takovou dobrou a upřímnou kamarádkou, jakou jsi byla, doufám, že Tě prostředí, v němž nyní žiješ, nezmění. A až rok uplyne — budeš opět volná a já se vrátím, abychom se setkali opět tam, kde bylo tak krásné — u plesa v Bezkydách!

JOHA!

ZIZI ze Sing-Singu.

„Kamaráde ze Zadmoje“.

Ty, jako věčný žid Ahasver se stále touláš světem, teď Tě vítr zanes až na Podk. Rus. Já Ti tam psal, Ty to víš, leč zapomínáš na náš společný čundr a nepíšeš.

Piš hodně keců, ať mám co dělat a nechcípnu nudou.

Ahoj! Tvůj „Hlade“

Dvourm postučským do svatě země.

Otto — ty kluku mizerná, nezlob se, že jsem to pro Vás v Bratislavě nestouk z Waikiki. Pospíchal jsem tenkrát rychle z Bratislavy do Prahy; zapomněl jsem A pak: Bužír — to nešlo vzpomínat. Zapomněl jsem i na důležitější věci. Oldo, těch 20 Kč, dám k vám domů — pro ten tvůj „reservní fond“. že jo? Pozdravujte mi chlapi, tu zeď náuku v Jerusalemě (budu už na vojně) a zařídte to nějak, abysme měř štátnou cestu. A ozve se placama. Otto — zapomeň, cč jsi mi jednou slíbil tam nahore, na Abš. neckých kolibách....

Ahoj! Tundra, Olomouc 24. IX. 30

TRAMP vychází v pátek každého týdne. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo náměstí 15. — Telefony: 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filiální administrace pro Píerov: Píerov, Škodova 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ul. č. 6. — Vydavatel Quido Langhans. — „Trampa“ rediguje a za ručički zodpovídá Karel Melíšek. — Tiskem „Impressa“, tisk spol. s r. o. v Praze, Karlovo nám. 15. — Používání novinových známek povoleno pod čís. 60.788-VIL-1929.